

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22CoCsp/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8822201858
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8822201858.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E. F., zastúpeného G. H. I., J. XXX/XX, XXX XX K., proti žalovanému: KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., Československé armády 954/7, 500 03 Hradec Králové, Česká republika, IČO: 24 785 199, zastúpeného: ŠMÍDA advokátní kancelář, s.r.o., IČO: 01435400, so sídlom Eliščino nábřeží 280/23, Hradec Králové, Česká republika, konajúci v Slovenskej republike prostredníctvom ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o. organizačná zložka, so sídlom Svornosti 43, Bratislava, IČO: 47 255 773, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 726.04 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 4Csp/74/2022-44 zo dňa 07.02.2023, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalobu z a m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že v prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie jednoznačne preukázané, že nebola naplnená podmienka, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že pre úspešné uplatnenie porušenia jeho spotrebiteľských práv stačí podanie odporu, ktorý bol prijatý súdom, čoho následkom bolo, že žalovaný nenavrhol pokračovanie v konaní. Neexistuje rozhodnutie súdu, kde by bol v prospech žalobcu judikovaný konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti žalovaným. V predmetnom konaní, na ktoré žalobca odkazuje, došlo k zastaveniu konania z dôvodu nepodania návrhu na pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie, tak ako to vyžaduje zákon č. 307/2016 Z.z. o upomínanom konaní. Súd prvej inštancie uviedol, že nepopiera skutočnosť, že k úspešnému uplatneniu porušenia práva môže dôjsť aj v rámci obrany, nie je potrebné aktívne konanie a podanie žaloby, avšak je toho názoru, že v tomto konaní uvedené nebolo naplnené. Súd totiž v spore nerozhodol vo veci samej a nekonštatoval v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva na ochranu spotrebiteľa. Konanie sa skončilo zastavením konania bez rozhodnutia o veci samej. Taktiež sa súd prvej inštancie nestotožnil s druhou polovicou predmetného odôvodnenia citovaného rozhodnutia, a to, že „žalovaný takto uznal tvrdenia žalobcu o bezdôvodnosti podanej žaloby“. Späťvzatie žaloby, resp. nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní je procesné právo strany sporu a v žiadnom prípade nemožno konštatovať, že uplatnením procesného práva strana uznala nárok druhej strany. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane

spotrebiteľa nebolo naplnené, nakoľko nedošlo k úspešnému uplatneniu práva zo strany žalobcu ako spotrebiteľa, a teda nevznikol právny dôvod na priznanie finančného zadosťučinenia. Preto zamietol žalobu v celom rozsahu.

3. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V konaní mal plný úspech žalovaný, z týchto dôvodov mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne aplikoval relevantné právne normy na daný právny stav, konkrétne nesprávne vyložil a aplikoval § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v spojení s právnymi normami regulujúcimi upomínacie konanie a zároveň nesprávne pochopil ich zmysel a účel. Ním citované rozhodnutie súd prvej inštancie tendenčne rozdelil a jeho obsah neaplikoval úplne, teda tak, ako to mal na mysli odvolací súd. Žalobca je presvedčený, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je daný aj pri úspechu spotrebiteľa - žalovaného v upomínacom konaní. Osobitosťou je totiž skutočnosť, že v špecifickom skrátenom konaní, ktorým je upomínacie konanie, nemá žalovaný okrem podania odporu prakticky žiadnu inú možnosť aktívnej obrany, ktorá by mohla spôsobiť jeho úspech v tomto type konania. Táto obrana žalovaného je možná až po tom, čo súd rozhodne o žalobe žalobcu a vydá platobný rozkaz, teda meritórne vo veci rozhodne (čo súd nevzal do úvahy). Až proti meritórnemu rozhodnutiu upomínacieho súdu, platobnému rozkazu, môže, ale nemusí, alebo nemusí stihnúť podať žalovaný odpor a teda aktívne zasiahnuť a uplatniť svoje právo procesnej obrany. Žalobca poukázal na to, že v jeho prípade takýto aktívny prístup zaujal a jeho výsledkom bol zásadný zvrät vo výsledku tohto upomínacieho konania a pôvodne vydaný platobný rozkaz napadol odporom. Odpor bol podaný kvalifikovaným spôsobom (riadne odôvodnený a včas podaný) a obsahoval argumentáciu, pre ktorú nemohol súd tento odpor odmietnuť, ale musel meritórne rozhodnutie zrušiť na základe zákona, nie na základe procesnej aktivity žalobcu resp. jeho oprávnenia disponovania so žalobným návrhom. Pokračovanie v konaní, ktoré môže, ale nemusí žalobca na základe oboznámenia sa s odporom žiadať, nie je pre posúdenie výsledku v upomínacom konaní rozhodujúce. Rozhodujúcim je skutočnosť, či žalovaný aktívne podá odpor a „napadne“ meritórne rozhodnutie – platobný rozkaz. Podľa žalobcu ide o zásadnú zákonnú osobitosť tohto konania, ktoré nie je v tomto totožné s „klasickým postupom v civilnom konaní“. Ak teda následne žalobca nevyužil možnosť pokračovania v spore v civilnom sporovom konaní na všeobecnom súde spotrebiteľa, v skutočnosti týmto pasívnym prístupom „nenapadol odpor“ podaný žalovaným spotrebiteľom, čím sa sám pripravil o možnosť dosiahnuť prípadný úspech uplynutím lehoty. Uvedené možno prirovnať k uplynutiu lehoty na podanie opravného prostriedku. Pasivita žalovaného neznamena, že sa rozhodol vziať žalobu späť, alebo že týmto vykonal dispozičný úkon so žalobou. Je však oboznámený s odporom a argumentáciou žalovaného a pokiaľ s ňou nesúhlasí, má možnosť pokračovať vo veci. Pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je významným len tá skutočnosť, že žalobca chcel cestou súdu získať plnenie na úkor jeho osoby ako žalovaného, čo svojim aktívnym konaním napadol a dosiahol zrušenie meritórneho rozhodnutia – platobného rozkazu, na čo už žalobca vediac, že jeho obrana je relevantná, nereagoval ďalším jeho aktívnym konaním. Konštatovanie konkrétneho nároku spotrebiteľa je teda implicitne dané samotným zastavením konania. Z uvedených dôvodov žalobca navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. K odvolaniu žalobcu podal vyjadrenie žalovaný. Nepovažoval odvolanie žalobcu za dôvodné, keďže vychádza z nesprávneho výkladu a nesprávnej aplikácie zákonných ustanovení v tejto veci. Žalobca vo svojom odvolaní neprináša ani novú relevantnú argumentáciu, ani nové dôkazy a žalovaný má za to, že s námietkami predloženými počas konania sa súd vyčerpávajúco vysporiadal už v odôvodnení napadnutého rozsudku. Podľa žalovaného žalobca zakladá svoj nárok na názore, že nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní sa zdá byť dostatočným dôvodom zakladajúcim právo na primerané zadosťučinenie spotrebiteľa, pričom žaloba vôbec nešpecifikuje, kedy a k akému porušeniu malo zo strany žalovaného dôjsť, a taktiež ani aké konanie mohlo byť vôbec spôsobilé prívodiť žalobcovi ujmu. Žalovaný preto naďalej trvá na názore, že podanie žaloby o zaplatenie veriteľom na súd v pôvodnom konaní v dobrej viere a za účelom právnej ochrany jeho práv nesmie byť dodatočne sankcionované. V tejto súvislosti poukázal na čl. 2 ods. 3 Ústavy SR, podľa ktorého každý môže konať to, čo nie je zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Skutočnosť, že v pôvodnom konaní Okresný súd v Banskej Bystrici vydal Platobný rozkaz, podľa žalovaného len

potvrďuje, že konajúci súd posúdil nárok žalovaného, v pôvodnom konaní žalobcu ako veriteľa za dôvodný. Tak ako konštatuje žalobca, voči platobnému rozkazu „môže druhá strana podať odpor, ale aj nemusí,“ je to jej právo. Rovnaké právo má v konaní pred upomínacím súdom veriteľ v pozícii žalobcu, môže podať návrh na pokračovanie, rovnako tak nemusí, prípadne nestihne, no za žiadnych okolností procesné právo veriteľa nemôže byť sankcionované a nezakladá titul na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pokiaľ žalobca v rámci obhajoby svojho neopodstatneného nároku poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 22Co/98/2019, z 21.11.2019, žalovaný považuje predmetné rozhodnutie za nezákonné, arbitrárne a v rozpore s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, napokon sa výrazne odchyľuje od záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu 6Cdo/127/2017 z 30.01.2019. S prihliadnutím na vyššie uvedené žalovaný navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

7. K námietke nesprávneho právneho posúdenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010)

8. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa; proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

9. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej ako „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), upravujúce práva spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za porušenie zodpovedá.

10. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 726,04 eura titulom úspešného uplatnenia (bránenia) svojich spotrebiteľských práv v upomínacom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 26Up/1272/2020, v konaní o zaplatenie 726,04 eura s príslušenstvom.

11. Súd prvej inštancie nepovažoval žalobcom uplatnený nárok za dôvodný a žalobu zamietol z dôvodu, že nebola naplnená podmienka, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojich práv stanovených osobitným predpisom. Podľa súdu prvej inštancie žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k tvrdeniu, že bol v prospech žalobcu v upomínacom konaní judikovaný konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti žalovaným.

12. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 26Up/1272/2020 zo dňa 13.07.2020 bol žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanému sumu 726,04 eura s príslušenstvom. Proti uvedenému platobnému rozkazu podal dňa 31.07.2020 žalobca odpor, v ktorom vzniesol námietku premlčania, nakoľko žalovaný zakladá svoj nárok na uznaní

dlhu, ktorý mal vyplývať zo splátkovej dohody z 21.12.2018, avšak žalobca považoval uvedenú dohodu za absolútne neplatný právny úkon. V odpore ďalej tvrdil, že predmetnú dohodu podpisoval narýchlo a s tým, že mu je ponúknutý len výhodný nový splátkový kalendár. Nemal vôľu uznávať akýkoľvek dlh čo do dôvodu a do výšky. Uzatvorenie takejto dohody je podľa žalobcu v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože pri uzatváraní Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a žalovaný využil omyl a leš', v snahe dosiahnuť uznanie záväzku spotrebiteľa. Následne dňa 09.09.2020 Okresný súd Banská Bystrica zaslal žalobcovi upovedomenie, ktorým upovedomil žalobcu o zastavení konania vedeného pod sp.zn. 26Up/1272/2020 podľa § 14 ods. 2 Zákona o upomínacom konaní, nakoľko žalovaný nepodal v lehote 15 dní od doručenia výzvy súdu návrh na pokračovanie v konaní na súde príslušnom na prejednanie veci podľa CSP.

13. Podľa citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa zodpovedá, avšak iba za predpokladu, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Predpokladom pre priznanie nároku je skutočnosť, že v konaní spotrebiteľ uplatnil nárok, ktorý vznikol porušením práv spotrebiteľa, teda práv nielen podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa, ale aj práv podľa piatej hlavy prvej časti Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch. Uplatnením práva však nemožno rozumieť iba podanie žaloby spotrebiteľom, ale takýmto konaním je aj účinná obrana spotrebiteľa v konaní začatom na podnet dodávateľa.

14. „Dovolací súd teda na prvú právnu otázku dovolateľa odpovedá nasledovne: za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné považovať nielen situáciu, v ktorej bolo vydané rozhodnutie vo veci samej v prospech spotrebiteľa, ale aj situáciu, v ktorej došlo k zastaveniu konania (na podklade späťvzatia žaloby) v dôsledku správania dodávateľa, ktorý napravil porušenie práv spotrebiteľa, nápravy ktorého sa spotrebiteľ v konaní vo veci samej domáhal, a teda spotrebiteľ bol v danom konaní fakticky (z materiálneho hľadiska) úspešný. Na druhú právnu otázku položenú dovolateľom tak treba odpovedať kladne, t. j. je prípustné, aby súd pri posúdení základu nároku na primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa posudzoval dôvodnosť žaloby spotrebiteľa v inom konaní, od ktorého spotrebiteľ odvodzuje právo na toto primerané finančné zadosťučinenie, ak toto iné konanie bolo zastavené pre späťvzatie žaloby z dôvodu správania dodávateľa napriek tomu, že v rozhodnutí o zastavení konania (v časti rozhodnutia o povinnosti dodávateľa nahradiť spotrebiteľovi trovy konania) sa konštatuje, že žaloba spotrebiteľa bola podaná dôvodne a spotrebiteľ vzal žalobu späť pre správanie dodávateľa (t. j. pre procesné zavinenie dodávateľa)“ (porovnaj rozhodnutie NS SR sp.zn. 1Cdo/173/2022) .

15. Odvolací súd sa nestotožňuje v tomto prípade s názorom súdu prvej inštancie, že vydané Upovedomenie o zastavení konania nemožno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených Zákonom o ochrane spotrebiteľa. Na základe žaloby žalovaného bol riadne vydaný platobný rozkaz, proti ktorému podal žalobca včas riadne odôvodnený odpor, v ktorom namietal neplatnosť uzatvorenej Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky pre rozpor s dobrými mravmi a vzniesol námietku premlčania. Návrh na pokračovanie v konaní zo strany žalovaného podaný nebol. Z toho možno jednoznačne dôvodiť, že žalovaný zobral do úvahy dôvody uvedené v odpore ako napr. premlčanie dlhu a v konaní už nepokračoval. Žalovaný neuviedol žiaden dôvod, pre ktorý netrval na pokračovaní v konaní, ktoré sám inicioval podaním žaloby. Keďže návrh na pokračovanie v konaní môže podať iba žalobca v upomínacom konaní a tento tak neurobil, nemohol ani žalobca v tomto konaní nijakým spôsobom zabezpečiť, aby sa v začatom konaní pokračovalo na základe ním podaného odporu a že by sa následne vo veci samej rozhodol súd o konkrétnom nároku z porušenia práva na ochranu spotrebiteľa. Išlo o úspešnú obranu žalobcu voči nároku žalovaného. Odvolaciemu súd sa teda javí, že základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je daný zastavením upomínacieho konania na základe odporu žalovaného (teraz žalobcu).

16. Nie je dôležité, či spotrebiteľ v konaní vystupuje ako žalobca alebo žalovaný, je dôležité, či úspešne uplatní porušenie svojich spotrebiteľských práv, teda pokiaľ sa spotrebiteľ ako žalovaný v konaní úspešne bráni tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bude žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva.

17. V dôsledku vyššie identifikovanej vady odstrániteľnej len zrušením rozhodnutia vydaného v prvoinštančnom konaní, odvolaciemu súdu neostávalo nič iné, iba rozsudok súdu prvej inštancie s použitím ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušiť a v zrušenom rozsahu vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s použitím ustanovenia § 391 CSP.

18. V ďalšom konaní preto bude úlohou súdu prvej inštancie sa zaoberať základom nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie vo vyššie uvedených intenciách a výškou uplatneného primeraného finančného zadosťučinenia rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyjadreným v ust. § 220 ods. 2 CSP.

19. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie ako o trovách prvoinštančného tak i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).